

Teine menetlusosaline: Euroopa Liidu Nõukogu

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada Üldkohtu 14. septembri 2016. aasta otsus *National Iranian Tanker Company vs Euroopa Liidu Nõukogu* (kohtuasi T-207/15);
- teha otsus Üldkohtu eest ja eelkõige:
 - tühistada apellanti puudutavas osas nõukogu 12. veebruari 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/236⁽¹⁾ ja nõukogu 12. veebruari 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/230⁽²⁾;
 - teise võimalusena tuvastada, et a) nõukogu 26. juuli 2010. aasta otsuse 2010/413/ÜVJP⁽³⁾ (parandatud) artikli 20 lõike 1 punkt c ja b) nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määruse (EL) nr 267/2012⁽⁴⁾ artikli 23 lõike 2 punkt d (parandatud) on õigusvastasuse tõttu apellandi suhtes kohaldamatud; ja
- mõista apellatsioonimenetlusega ja Üldkohtu menetlusega seotud kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab apellant neli väidet.

1. Esimene väide, et Üldkohus leidis vääralt, et nõukogu 12. veebruari 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/236 ja nõukogu 12. veebruari 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/230 ei rikkunud *res judicata*, õiguskindluse, õiguspärase ootuse ja lõpetatuse põhimõtteid või õigust tõhusale õiguskaitsele vastavalt EL põhiõiguste harta artiklile 47.
2. Teine väide, et Üldkohus tuvastas vääralt, et määramise kriteeriumid olid apellandi osas täidetud.
3. Kolmas väide, et Üldkohus tuvastas vääralt, et apellandi põhiõiguste rikkumine oli proportsionaalne.
4. Neljas väide, et Üldkohus lükkas ebaõigesti tagasi apellandi teise võimalusena esitatud argumendi, et määramise kriteeriumi lai tõlgendamine muudaks selle eaproportsionaalseks.

⁽¹⁾ Nõukogu 12. veebruari 2015. aasta otsus (ÜVJP) 2015/236, millega muudetakse otsust 2010/413/ÜVJP, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 39, lk 18)

⁽²⁾ Nõukogu 12. veebruari 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/230, millega rakendatakse määrust (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT L 39, lk 3)

⁽³⁾ Nõukogu 26. juuli 2010. aasta otsus 2010/413/ÜVJP, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid ning millega tunnistatakse kehtetuks ühine seisukoht 2007/140/ÜVJP (ELT L 195, lk 39)

⁽⁴⁾ Nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määrus (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 961/2010 (ELT L 88, lk 1)

**Arrow Group ApS-i ja Arrow Generics Ltd 24. novembril 2016 esitatud apellatsioonkaebus
Üldkohtu (üheksas koda) 8. septembri 2016. aasta otsuse peale kohtuasjas T-467/13: Arrow Group
ApS, Arrow Generics Ltd versus Euroopa Komisjon**

(Kohtuasi C-601/16 P)

(2017/C 030/34)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellandid: Arrow Group ApS, Arrow Generics Ltd (esindajad: *solicitor* C. Firth, *solicitor* S. Kon, *solicitor* C. Humpe)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellantide nõuded

- tühistada Üldkohtu 8. septembri 2016. aasta otsus kohtuasjas T-467/13 ja/või tühistada Arrow'd puudutavas osas komisjoni 19. juuni 2013. aasta otsuse C(2013) 3803 final (juhtum AT.39226 – Lundbeck) artiklid 1, 2 ja 3; või
- kolmanda võimalusena tühistada Üldkohtu 8. septembri 2016. aasta otsus kohtuasjas T-467/13 ja saata asi tagasi Üldkohtusse; või
- neljanda võimalusena tühistada Üldkohtu 8. septembri 2016. aasta otsus kohtuasjas T-467/13 osas, milles kõnealuse kohtuotsusega jäeti jõusse trahv, mis Arrow'le määrati komisjoni otsuse C(2013) 3803 final artikliga 2 Ühendkuningriigi ja Taani kokkulepete tõttu, või vähendada kõnealuse trahvi summat; ning
- mõista komisjonilt välja Arrow' kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

1. Esimene väide: Üldkohus kohaldas valesti asjakohast kriteeriumi potentsiaalse konkurentsi olemasolu hindamisel:
2. Esimene väiteosa: Üldkohus kandis tõendamiskoormise üle Arrow'le ning vabastas komisjon kohustusest tuvastada potentsiaalse konkurentsi olemasolu.
3. Teine väiteosa: Üldkohus tegi vea, kui ta tuletas potentsiaalse konkurentsi olemasolu hulgast oletustest, mis on vastuolus põhimõttega, et potentsiaalne konkurents eeldab, et esineb tegelik ja konkreetne võimalus siseneda turule.
4. Kolmas väiteosa: Üldkohus andis Lundbecki kavatsusele põhjendamatu kaalu ning valesti hindas nende asjaolude tõenduslikku väärtust, mis leidsid aset pärast kokkulepete allkirjastamist.
5. Neljas väiteosa: Üldkohus ei analüüsinud Ühendkuningriigi kohtu Paroxetine'i kohtuotsuse asjakohasust ja mõju..
6. Viies väiteosa: Üldkohus tuletas valesti potentsiaalse konkurentsi olemasolu asjaolust, et Arrow võttis meetmed, et ette valmistada turule sisenemist.
7. Kuues väiteosa: Üldkohus tegi vea, kui ta kohaldas eeldust, et Lundbecki patendid on ajutiselt kehtetud ja et nendest tulenevaid õigusi ei ole rikutud.

Teine väide: Üldkohus tegi vea, kui ta otsustas, et kompromisskokkulepete eesmärk oli piirata konkurentsi:

1. Esimene väiteosa: Üldkohus jättis tähelepanuta asjaolu, et kokkulepe, mis „lihtsalt võib“ piirata konkurentsi, ei ole eesmärgi poolest rikkumine.
2. Teine väiteosa: Üldkohus tegi vea, kui ta liigitas kokkulepped olemuselt kokkulepeteks turult väljatõrjumise kohta.
3. Kolmas väiteosa: Üldkohus järeldas valesti, et komisjon võis tuvastada kokkulepete konkurentsivastase eesmärgi, ilma et ta oleks analüüsinud olukorda, mis oleks esinenud ilma kokkulepeteta.

Kolmas väide: Üldkohus tegi vea, kui ta nõustus komisjoni järeldustega, mille kohaselt Arrow tegutses väidetava rikkumise toimepanemisel tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu, ning trahvi ei oleks tulnud määrata.